

ДО ХАДЖИ САВАТИЙ Н.: ЗА НОВИТЕ И СТАРИТЕ РЕВНИТЕЛИ

Радвам се, че Бог е дал толкова много ревнители за вярата в Подунавие. В събота следобед те оставят своята работа и се отправят в далечни манастири и църкви на молитва. А в понеделник отново се заемат със своя тежък селски труд, благоразположени и спокойни, сякаш са прекарвали цялото това време у дома. Това е действие на Божията благодат. Две горещи желания стоплят сърцата им: първо, да укрепят вярата в своите души и второ, да я посеят като небесно семе в душите на ближните си. Слава на Бога за това! Слава на Бога! Никакъв съвет не бих могъл да дам на такива ревнители, освен онзи, който апостолът дава на галатяни, казвайки: „Като правим добро, да не се обезсърчаваме, защото ще пожънем в свое време, без да се уморяваме. И тъй, докле имаме време (до смъртта си), нека правим добро на всички, а най-вече на своите по вяра” (Гал. 6:9-10). Да не ни дотегне да се трудим за доброто!

Разказвали са ми за един монах, който ходел из народа, просейки милостиня за сираците. Веднъж той се намерил пред един господин и попросил и от него „за Христовите сираци”. Зле настроеният господин му ударил плесница. Без да се смути ни най-малко, монахът казал: „Това беше за мен, а сега дайте нещо за сираците”. Господинът се засрамил и дал своята лепта. И за св. Серапион се разказва, че изобщо не жалел себе си, когато трябвало да утвърди някого в православната вяра. Така веднъж той се продал като роб на някакъв еретик манихеец, само и само да го излекува от ереста. А друг път станал роб на един езичник, за да го кръсти в християнската вяра.

И така, знай, че Църквата никога не е оставала без горещи ревнители. Трябва да благодарим на Бога, че ги има и днес в нашата земя. И макар вярата ни да е по-слаба от тяхната, трябва да се молим на Бога за тях, както и те се молят за нас.

Нека Бог ги поживи и умножи!